

Nr 252.

Godkänd av första kammaren den 30 maj 1919.

Godkänd av andra kammaren den 30 maj 1919.

*Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts
proposition med förslag till lag om ödebygdsvägar.*

(Jordbruksutskottets utlåtande nr 63.)

Till Konungen.

Uti en till riksdagen den 14 mars 1919 avlåten proposition, nr 292, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagda utdrag av i statsrådet och lagrådet hållna protokoll, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslagit riksdagen att antaga därvid fogat förslag till lag om ödebygdsvägar.

Berörda lagförslag är av följande lydelse:

»Förslag till lag om ödebygdsvägar.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Med ödebygdsväg förstås i denna lag väg, som till avsevärd längd sträcker sig över fjäll, genom skogar eller genom glest befolkade trakter och som, ehuru vägen icke prövats vara för allmänna samfärdseln nyttig och nödig, likväl finnes vara till gagn för det allmänna såsom ägnad att främja landets uppodlande och bebyggande.

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 14 saml. Nr 252—253.

2 §.

Uppstår fråga om anläggning av ödebygdsväg, skall, efter det plan och kostnadsförslag uppgjorts samt de väghållningsskyldiga ävensom landsfiskalen blivit i ärendet hörda, länsstyrelsen pröva, huruvida den tillämnade vägen är att hänföra till ödebygdsväg.

I samband med denna prövning äge länsstyrelsen ålägga vägstyrelsen i distrikt, där vägen skall framgå, att, om företaget kommer till stånd, ur vägkassan lämna bidrag till vägens byggande med visst belopp i penningar. Ej må sådan bidragsplikt åläggas, där densamma skulle för de väghållningsskyldiga verka oskäligt betungande, ej heller må bidraget i allmänhet sättas högre än till en sjättedel av beräknade kostnaden för den del av företaget, som faller inom distriktet.

3 §.

Huruvida väg, som länsstyrelsen prövat vara att hänföra till ödebygdsväg, skall byggas eller ej, därom bestämmes i den ordning, som är eller må varda föreskriven i fråga om beslut rörande användningen av statsanslag till sådana vägföretag.

4 §.

Anläggning av ödebygdsväg sker genom statens försorg. Ödebygdsväg skall till byggnadssättet vara av så enkel beskaffenhet, som kan vara förenlig med vägens ändamål.

5 §.

När anlagd ödebygdsväg vunnit nödig stadga och fasthet, skall vägen övertagas till allmänt underhåll. Intill dess så skett have de väghållningsskyldiga i distriktet ej annan förpliktelse med avseende å vägens byggande än i 2 § är sagt ej heller skyldighet att deltaga i vägens underhåll den tid mark är bar.

Om vägens övertagande till allmänt underhåll meddelar länsstyrelsen, efter verkställd utredning, beslut att tillämpas från utgången av det år, då beslutet vunnit laga kraft. Från samma tid skall gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet i tillämpliga delar gälla med avseende å ödebygdsvägen som vore den allmän väg, dock med iakttagande av vad här nedan särskilt stadgas.

6 §.

Beträffande omläggning av ödebygdsväg skola, evad vägen är till allmänt underhåll övertagen eller ej, bestämmelserna i 2—5 §§ äga motsvarande tillämpning, med iakttagande att länsstyrelsens prövning för sådant fall skall gälla frågan, huruvida omläggningen länder det allmänna till gagn.

När den nya vägen övertagits till allmänt underhåll, skall, utan hinder av vad i 14 § första stycket i gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet finnes stadgat, underhållet bestridas av vägkassan intill dess vid vägdelning inom distriktet annorlunda må vara bestämt.

7 §.

Sker, efter det ödebygdsväg blivit till allmänt underhåll övertagen, vägdelning inom distriktet, skall, där icke annat i laga ordning bestämmes, ödebygdsvägen i sådan egenskap omfattas av fördelningen.

8 §.

Förändras ödebygdsväg till bygdeväg eller landsväg, skall beträffande kostnaden härför tillämpas vad i 8 § andra stycket i gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet finnes för där avsedda fall föreskrivet; och njute den, vilkens vägunderhåll genom förändringen försvåras, härför ersättning ur vägkassan. Om den ersättning gälle vad i 18 § i nämnda lag stadgas.

9 §.

Sedan ödebygdsväg övertagits till allmänt underhåll, lämnas av statsmedel, utöver sådant bidrag som avses i 60 § första stycket, första punkten i gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, särskilt tilläggsbidrag med belopp motsvarande tre tiondelar av uppskattade kostnaden för vägens underhåll. I väghållningsdistrikt, där särskilda omständigheter äro för handen, må dock, enligt vad därom särskilt föreskrives, tilläggsbidraget kunna utgå med högre belopp intill sex tiondelar av nämnda kostnad.

Tilläggsbidraget utbetalas till vägstyrelsen. Det bidrag, som belöper på underhållet av indelad väg, tillkommer samtliga dem, som bestrida underhåll av indelad väg inom distriktet, en var i förhållande till

uppskattade underhållskostnaden å hans vägloft. Vad sålunda å väghållarna belöper tillhandahålles dem av vägstyrelsen på lämpligt sätt.

Vid beräkning av vägskatt, enligt vad i 60 § sista stycket i nämnda lag stadgas, skall avdrag ske jämväl för tilläggsbidraget, i den mån det belöper på indelad väg.

10 §.

Vad i VII och VIII kap. i gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet stadgas beträffande vinterväghållning skall äga tillämpning med avseende å ödebygdsväg, ändå att vägen ännu icke blivit till allmänt underhåll övertagen.

11 §.

Över länsstyrelses beslut i fråga, som i denna lag omförmäles, må klagan hos Konungen i vederbörande statsdepartement föras i den ordning, som för ekonomimål i allmänhet är stadgad.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, utkommit från trycket i Svensk författningssamling.»

Under åberopande av jordbruksutskottets av riksdagen godkända utlåtande nr 63, varav ett tryckt exemplar bifogas, får riksdagen anmäla, att riksdagen bifallit Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition.

Stockholm den 30 maj 1919.

Med undersätlig vörndnad.
